

OSTRAVAN.CZ

1. Michael Prostějovský před premiérou muzikálu Elisabeth: Je to taková moje životní radůstka

11.12.2024 ostravan.cz - Milan Bátor

[Odkaz na originál](#)

Klíčová slova: muzikál; muzikálu; Ostravě; ostravského

Elisabeth je hudební sonda do duše ženy a současně příběhem tragické životní ztráty odehrávající se v kulisách evropského politického dvora konce 19. století. Jak v tobě rezonují témata tohoto muzikálu?

Já to беру tak, že Rakousko-uherská monarchie je součástí naší historie. Je to téma od II. světové války v podstatě upozadované, dělo se tak ostatně už za první republiky. Důvody jsou nasnadě: monarchie byla zrušená a jednotlivé státy v důsledku nálady po I. světové válce chtěly mít absolutní samostatnost. To znamená zrušit Rakousko-Uhersko jako státní celek. Samozřejmě, jak bývá dobrým zvykem, se v takových případech moc neohlížíme ani po těch zajímavých či dobrých věcech, které s tím byly spojeny. Něco jako konec starých časů, které nebyly ve všech ohledech špatné?

Když jsem byl malý kluk, můj děda říkával: "Jó, za starýho Rakouska to bylo takový a takový" ... A já se ho vždy ptal: "Kdo to byl, dědečku, ten starý Rakousek?" V té době mi zkrátka nedošlo, že bylo nějaké Rakousko-Uhersko. Pánové Michael Kunze a Sylvester Levay svým muzikálem splatili dluh Rakousku samotnému. Dílo psali pro Vídeň, kde mělo premiéru v roce 1992. V podstatě nám Elisabeth rozšiřuje naše obzory, abychom viděli, jak to bylo a fungovalo na císařském dvoře. Jaké starosti měla císařovna Alžběta, která nechtěla ztratit svou volnost, na kterou byla zvyklá. Zajímavé na tom je, že autor libreta Michael Kunze v podstatě začínal jako autor německých textů především muzikálů Andrewa Lloyd-Webbera. Napsal také německý text na Evitu, kterou kdysi v Londýně i ve Vídni režíroval slavný režisér Harold Prince. Také pro tuto inscenaci ve Vídni Michael Kunze vytvořil německý text a Harold Prince mu tehdy řekl: "Proč nenapišeš něco sám? Tohle je Evita, první argentinská dáma, a Andrew Lloyd Webber je britský skladatel. Ale Rakousko-Uhersko má zajímavou historii, tak proč nenapišeš muzikál o Františku Josefovi?"

Takže na počátku byl císař! Jak to celé dopadlo?

Michael Kunze se zamyslel, ale zorný úhel pohledu na císaře Františka se mu nezdál pro muzikál příliš atraktivní. Daleko lákavější mu připadala manželka, takže nakonec vytvořil protipól Evity a udělal to velice zajímavě. Kunze příběh nevypráví klasickým způsobem, kdy se odehrává jedna scéna za druhou, jako je tomu například v muzikálu Bídníci, kde se děj odvíjí dramaticky od počátku do konce. Kunze použil způsob, který před ním uplatnil už Tim Rice. Zvolil metodu vypravěče, který urychluje tempo muzikálu a třeba během dvou minut sdělí pomocí hudby a patřičného textu to, co by se muselo jinde odehrát v deseti lidech za čtvrt hodiny. On si vytvořil v Elisabeth vypravěče dokonce dva.

O koho se jedná?

Jedním je atentátník, který ji posléze zabije, a druhým je samotná postava Smrti, která provází Elisabeth celým jejím životem a do které je Elisabeth paradoxně zamilovaná. V němčině je to ještě o to jednodušší, protože Der Tod je rodu mužského, nikoli jako "ta" Smrt u nás. Postava má větší jazykovou logiku než v češtině. Takže tomu dal absolutně skvělý rámec a já se na tento muzikál strašně moc těším.

Zmínil jsi, že jedním z vypravěčů je vrah Elisabeth, italský anarchista Luigi Lucheni. Jedná se o další příklad, kdy může být záporná postava divákům sympatická? Proč autoři akcentují negativní emoce?

U Lucheniho autoři nepopírají, že je vrahem. On se nachází ve zvláštní situaci. Stojí před Božím soudem a je souzen. Jsou mu kladeny otázky a má vysvětlit, proč vraždil. Vlastně jde o omyl, což ovšem nijak nesnižuje jeho vinu. Byť jde o negativní postavu, nastavuje zrcadlo. Podobný princip vidíme třeba v muzikálu Jesus Christ Superstar, kdy i Jidáš nastavuje zrcadlo. Vidíme to u vypravěče v Evitě, kdy i tato figura nastavuje zrcadlo. Pozitivní hrdina může těžko dát kritický pohled, kdežto negativní postava může použít sarkasmus. Je to on, kdo líčí císařský dvůr v nepříznivém světle, je tedy některým divákům do určité míry sympatický, protože je takový, jaký je. Jeho pohled na situaci má pozoruhodnou dynamiku.

Jsi výhradním autorem českých textů Michaela Kunzeho. Jak probíhal konkrétně v Elisabeth tvůj tvůrčí proces? Narazil jsi na nějaké potíže, nebo šlo všechno hladce?

Řekl bych, že v tom klasickém psaní českého textu zásadní oříšky nebyly. Shodou okolností jsem se zúčastnil seminářů, kde se sdělovaly názory na to, jak se má překládat cizí muzikál do jiné řeči. A všichni jsme se shodli, že vlastně nepřekládáš, ale že musíš jednotlivou situaci a scénu vzít tak, že si přečteš německý text a na tu hudbu pak píšeš česky, jako by to byl tvůj nápad. S trochou fantazie řečeno, jako by sis to vymyslel. Vezmeš to za své. Prostě nepřekládáš věty a výrazy, ty jen popíšeš přesně obsah. Proto jsou moje texty takové, jaké jsou.

To musí být náročnější proces, než kopírovat jednotlivé věty...

Vždy když to uděláš, musíš se podívat do originálu, jestli jsi tam neudělal nějaký významový posun. Není to google překlad, musíš respektovat hudbu a pravidla českého jazyka. Jeden kolega například přeložil bez kontextu německou větu "Patřit sama sobě" slovy: Já jsem pouze svá. To je podle mého názoru významový posun, protože když se o někom řekne, on je takový svůj, znamená to, že není úplně normální. Já to přeložil do češtiny větou: Jen já vím, jak mám žít. Postupuji tímto způsobem a stejně pracuje i Michael Kunze.

Elisabeth je nejuspěšnější německy psaný muzikál všech dob. Čím si vysvětluješ tak pozitivní ohlas a jakou roli v něm hraje emocionálně naléhavá Levayova hudba?

Není to jen nejuspěšnější německý muzikál. Je to nejuspěšnější světový muzikál, který vznikl na území kontinentální Evropy. A čím si to vysvětluju? Tím, že Sylvester Levay je světový hudební autor, který má za sebou několik desítek filmů v Hollywoodu, kde skládal

hudbu pro přední světové režiséry. Získal už v sedmdesátých letech americkou cenu Grammy, jeho písně byly dokonce na prvním místě amerických hitparád, takže se jedná v kombinaci s Michaelem Kunzem o skutečně světové autory. Nejsou to nějakí lokální pisálci, kteří v dramatickém kroužku napsali nějaký muzikál. Michael Kunze je dvojnásobný doktor filozofie a práv a vzdělaný člověk, který ví, co obnáší zajímavý příběh a co je to forma dramatického muzikálu.

Jak jste se vlastně seznámili?

Velmi kuriózním způsobem. Někdy počátkem devadesátých let nás na muzikálovém kongresu seznámila jedna společná známá s tím, že řekla: Pánové, dovolte, abych vás seznámila. Tohle je Michael Kunze: píše mimo jiné německé texty pro Karla Gotta. To je Michael Prostějovský a píše české texty pro Karla Gotta... Takže naše seznámení bylo velmi rychlé a bylo jasné, že mu nepředstavuje někoho, kdo je začínajícím textařem, který se o něco pokouší. Náš vztah tedy od začátku fungoval na bázi velké důvěry, udržovali jsme odjakživa přátelské kontakty. Michael mě zval na premiéry svých děl mnohem dřív, než jsem začal jeho díla převádět do češtiny a nabízet českým divadlům. Mimochodem, on je také velký pražský patriot.

Proč je jeho vztah k Praze tak silný?

Kunze se narodil v Praze, je synem herečky Dity Roesler a spisovatele Waltera Kunzeho, který pracoval pro německé noviny Prager Tagblatt. Jeho rodiče byli němečtí sociální demokraté antihitlerovského ražení, přesto byli po pětačtyřicátém roce odsunuti. Michael má vůči Praze veliký respekt a sentiment. Před mnoha desítkami let jel do Prahy na svou svatební cestu, v Praze slavil dokonce i své pětasedmdesátiny.

Jak se to má s historií uvádění jeho děl v českém kontextu?

Někdy v roce 2007 jsem nabídl muzikál Elisabeth Městskému divadlu Brno, ale ředitel Moša si tehdy vybral jeho Mozarta, který pro nás nebyl šťastné řešení. Tento titul byl psán pro Vídeň a Michael Kunze v obširném příběhu vynechal českou stopu Mozarta. Prostě se mu tam nevešlo všechno, navíc šlo o rakouskou stopu. No a potom jsme se s šéfkou **ostravského muzikálu** Gábinou Petrákovou bavili o možnosti uvést v **Ostravě** nějaký **muzikál** tohoto autorského tandemu. Upřednostnili jsme Rebbecu jako první titul, s tím, že když bude mít úspěch, přijde na řadu Elisabeth. Jenže mezitím byla Plzeň rychlejší a o Elisabeth si řekla. Proto je Ostrava až druhá v pořadí. Všechno má nějaké souvislosti a nepadá to z čírého nebe.

Baví tě pracovat s novými tvůrci, nebo si vybíráš ke spolupráci osvědčené partnery?

Daleko raději pracuji na díle autorů, s kterými mě pojí osobní přátelství. Kterým můžu napsat nebo zavolat a zeptat se na cokoli. Když vidím, že mi něco není jasné, tak mám okamžitou zpětnou vazbu. Konkrétně to doložím skutečnou historkou, když jsem vůbec poprvé psal český text na Michaelovo libreto, tak jsem se ho velmi pokorně ptal, na co si mám dát pozor. Ať mi dá nějakou radu, na čem mu záleží, a víš, co mi tehdy odpověděl?

Netuším...

"Napiš to tak, jak bych to napsal já, kdybych uměl česky."

To je skvělá odpověď. Vidím, že vás spojuje oboustranná důvěra. Máš podobně přátelský vztah také se skladatelem Sylvestrem Levayem?

Ano, kdykoli se vidíme, ptá se na ostravskou Rebbecu a zajímá ho, jak se jí daří. Je to taková moje životní radůstka.

Budou v Ostravě oba autoři přítomni?

Bohužel nebudou přítomni. Oni jsou někde v dálkách, mají povinnosti jinde, ale oba slíbili, že se do Ostravy přijedou podívat později. Na premiéru přijede jejich supervizor z Vídně, který už se byl podívat na "sedačkách" s orchestrem a byl velmi spokojen.

Jaké byly jeho bezprostřední reakce?

Velmi se mu líbil náš cast. Akcentoval, že není první a druhé obsazení, obě jsou rovná obsazení. Je jedno, kdo bude hrát na premiéře ve čtvrtek a kdo v sobotu. Jediné, co jsme korigovali podle jeho názoru a dali jsme mu na výběr, byla kombinace mladší a starší Elisabeth. Tady jsme dali z úcty a přátelství na jeho radu. Byl maximálně spokojený. Před chvílí odjel a přijede znovu ve čtvrtek na premiéru a v sobotu přijede dáma, která má na starost udílení licencí. Už mi do mailu psala, že prý má od supervizora velmi pozitivní hodnocení situace. Strašně moc se mu líbil náš perfektní orchestr, který zvládá velkou symfonickou partituru. S dirigentem Markem Prášilem se mu velmi dobře spolupracovalo, takže jednoznačné nadšení.

To zní báječně. Jenom v Divadle na Vídeňce se původní inscenace muzikálu Elisabeth hrála pět let. Myslíš, že se podobný scénář zopakuje také v Ostravě?

Elisabeth měla za třicet let ve Vídni tři nastudování. První bylo na Vídeňce, druhé také a třetí se konalo v Raimundově divadle, protože Vídeňka se vyčlenila pro operu a balet jako stagiona. Na vídeňskou divadelní scénu se Elisabeth vrátí příští rok po Fantomovi Opery. A co se týče tvé otázky, v Ostravě jsme Rebbecu uváděli sedm let. Její výprava a kostýmy se teď přestěhují do Plzně a já doufám, že Elisabeth půjde v Ostravě ve šlápějích Rebecy. Přeju jí stejný divácký ohlas a doufám, že se bude líbit stejně, ne-li víc.

URL | <https://www.ostravan.cz/88503/michael-prostějovsky-pred-premierou-muzikalu-elisabeth-je-to-takova-moje-zivotni-radustka/>

« zpět na začátek

[Úvod Divadlo](#) Michael Prostějovský před premiérou muzikálu Elisabeth: Je to taková moje životní radůstka

Michael Prostějovský před premiérou muzikálu Elisabeth: Je to taková moje životní radůstka

11.12.2024 19:38 [Milan Bátor](#) [Divadlo](#) [Rozhovor](#)

Muzikálová senzace, jakou Ostrava možná ještě nezažila? Takový osud může potkat nový muzikál Elisabeth, který ve čtvrtek 12. prosince zazní v ostravské premiéře. Režie vůbec nejúspěšnějšího evropského kontinentálního muzikálu se ujal Jiří Nekvasil, hudební nastudování připravil zkušený dirigent Marek Prášil. Dílo autorského tandemu Michael Kunze & Sylvester Levay uvádí v Ostravě s českým textem Michaela Prostějovského, který je v širokém mezinárodním měřítku respektovaný textař a překladatel. Michael Prostějovský se v rozhovoru zamýšlí nad mnoha tématy, které dělají z Elisabeth přitažlivý magnet už více než tři desetiletí.

[Zvětšit](#)

[obrázek](#)

Michael Prostějovský (druhý zleva), představitelky Eliabeth Alžběta Bartošová a Veronika Boráková a Roman Harok jako Franz Josef.

Foto: Aleš Honus

Elisabeth je hudební sonda do duše ženy a současně příběhem tragické životní ztráty odehrávající se v kulích evropského politického dvora konce 19. století. Jak v tobě rezonují témata tohoto muzikálu?

Já to беру tak, že Rakousko-uherská monarchie je součástí naší historie. Je to téma od II. světové války v podstatě upozadované, dělo se tak ostatně už za první republiky. Důvody jsou nasnadě: monarchie byla zrušená a jednotlivé státy v důsledku nálady po I. světové válce chtěly mít absolutní samostatnost. To znamená zrušit Rakousko-Uhersko jako státní celek. Samozřejmě, jak bývá dobrým zvykem, se v takových případech moc neohlížíme ani po těch zajímavých či dobrých věcech, které s tím byly spojeny.

Něco jako konec starých časů, které nebyly ve všech ohledech špatné?

Když jsem byl malý kluk, můj děda říkával: „Jó, za starýho Rakouska to bylo takový a takový“... A já se ho vždy ptal: „Kdo to byl, dědečku, ten starý Rakousek?“ V té době mi zkrátka nedošlo, že bylo nějaké Rakousko-Uhersko. Pánové Michael Kunze a Sylvester Levay svým muzikálem splatili dluh Rakousku samotnému. Dílo psali pro Vídeň, kde mělo premiéru v roce 1992. V podstatě nám Elisabeth rozšiřuje naše obzory, abychom viděli, jak to bylo a fungovalo na císařském dvoře. Jaké starosti měla císařovna Alžběta, která nechtěla ztratit svou volnost, na kterou byla zvyklá. Zajímavé na tom je, že autor libreta Michael Kunze v podstatě začínal jako autor německých textů především muzikálů Andrewa Lloyd-Webbera. Napsal také německý text na Evitu, kterou kdysi v Londýně i ve Vídni režíroval slavný režisér Harold Prince. Také pro tuto inscenaci ve Vídni Michael Kunze vytvořil německý text a Harold Prince mu tehdy řekl: „Proč nenapišeš něco sám? Tohle je Evita, první argentinská dáma, a Andrew Lloyd Webber je britský skladatel. Ale Rakousko-Uhersko má zajímavou historii, tak proč nenapišeš muzikál o Františku Josefovi?“

Takže na počátku byl císař! Jak to celé dopadlo?

Michael Kunze se zamyslel, ale zorný úhel pohledu na císaře Františka se mu nezdál pro muzikál příliš atraktivní. Daleko lákavější mu připadala manželka, takže nakonec vytvořil protipól Evity a udělal to velice zajímavě. Kunze příběh nevypráví klasickým způsobem, kdy se odehrává jedna scéna za druhou, jako je tomu například v muzikálu Bídníci, kde se děj odvíjí dramaticky od počátku do konce. Kunze použil způsob, který před ním uplatnil už Tim Rice. Zvolil metodu vypravěče, který urychluje tempo muzikálu a třeba během dvou minut sdělí pomocí hudby a patřičného textu to, co by se muselo jinde odehrát v deseti lidech za čtvrt hodiny. On si vytvořil v Elisabeth vypravěče dokonce dva.

O koho se jedná?

Jedním je atentátník, který ji posléze zabije, a druhým je samotná postava Smrti, která provází Elisabeth celým jejím životem a do které je Elisabeth paradoxně zamilovaná. V němčině je to ještě o to jednodušší, protože Der Tod je rodu mužského, nikoli jako „ta“ Smrt u nás. Postava má větší jazykovou logiku než v češtině. Takže tomu dal absolutně skvělý rámec a já se na tento muzikál strašně moc těším.

Zmínil jsi, že jedním z vypravěčů je vrah Elisabeth, italský anarchista Luigi Lucheni. Jedná se o další příklad, kdy může být záporná postava divákům sympatická? Proč autoři akcentují negativní emoce?

U Lucheniho autoři nepopírají, že je vrahem. On se nachází ve zvláštní situaci. Stojí před Božím soudem a je souzen. Jsou mu kladeny otázky a má vysvětlit, proč vraždil. Vlastně jde o omyl, což ovšem nijak nesnižuje jeho vinu. Byť jde o negativní postavu, nastavuje zrcadlo. Podobný princip vidíme třeba v muzikálu Jesus Christ Superstar, kdy i Jidáš nastavuje zrcadlo. Vidíme to u vypravěče v Evitě, kdy i tato figura nastavuje zrcadlo. Pozitivní hrdina může těžko dát kritický pohled, kdežto negativní postava může použít sarkasmus. Je to on, kdo líčí císařský dvůr v nepříznivém světle, je tedy některým divákům do určité míry sympatický, protože je takový, jaký je. Jeho pohled na situaci má pozoruhodnou dynamiku.

Jsi výhradním autorem českých textů Michaela Kunzeho. Jak probíhal konkrétně v Elisabeth tvůj tvůrčí proces? Narazil jsi na nějaké potíže, nebo šlo všechno hladce?

Řekl bych, že v tom klasickém psaní českého textu zásadní oříšky nebyly. Shodou okolností jsem se zúčastnil seminářů, kde se sdělovaly názory na to, jak se má překládat cizí muzikál do jiné řeči. A všichni jsme se shodli, že vlastně nepřekládáš, ale že musíš jednotlivou situaci a scénu vzít tak, že si

pročteš německý text a na tu hudbu pak píšeš česky, jako by to byl tvůj nápad. S trochou fantazie řečeno, jako by sis to vymyslel. Vezmeš to za své. Prostě nepřekládáš věty a výrazy, ty jen popíšeš přesně obsah. Proto jsou moje texty takové, jaké jsou.

To musí být náročnější proces, než kopírovat jednotlivé věty...

Vždy když to uděláš, musíš se podívat do originálu, jestli jsi tam neudělal nějaký významový posun. Není to google překlad, musíš respektovat hudbu a pravidla českého jazyka. Jeden kolega například přeložil bez kontextu německou větu „Patřit sama sobě“ slovy: Já jsem pouze svá. To je podle mého názoru významový posun, protože když se o někom řekne, on je takový svůj, znamená to, že není úplně normální. Já to přeložil do češtiny větou: Jen já vím, jak mám žít. Postupuji tímto způsobem a stejně pracuje i Michael Kunze.

Elisabeth je nejúspěšnější německy psaný muzikál všech dob. Čím si vysvětluješ tak pozitivní ohlas a jakou roli v něm hraje emocionálně naléhavá Levayova hudba?

Není to jen nejúspěšnější německý muzikál. Je to nejúspěšnější světový muzikál, který vznikl na území kontinentální Evropy. A čím si to vysvětluju? Tím, že Sylvester Levay je světový hudební autor, který má za sebou několik desítek filmů v Hollywoodu, kde skládal hudbu pro přední světové režiséry. Získal už v sedmdesátých letech americkou cenu Grammy, jeho písně byly dokonce na prvním místě amerických hitparád, takže se jedná v kombinaci s Michaelem Kunzem o skutečně světové autory. Nejsou to nějací lokální pisálci, kteří v dramatickém kroužku napsali nějaký muzikál. Michael Kunze je dvojnásobný doktor filozofie a práv a vzdělaný člověk, který ví, co obnáší zajímavý příběh a co je to forma dramatického muzikálu.

Jak jste se vlastně seznámili?

Velmi kuriózním způsobem. Někdy počátkem devadesátých let nás na muzikálovém kongresu seznámila jedna společná známá s tím, že řekla: Pánové, dovoluji, abych vás seznámila. Tohle je Michael Kunze: píše mimo jiné německé texty pro Karla Gotta. To je Michael Prostějovský a píše české texty pro Karla Gotta... Takže naše seznámení bylo velmi rychlé a bylo jasné, že mu nepředstavuje někoho, kdo je začínajícím textařem, který se o něco pokouší. Náš vztah tedy od začátku fungoval na bázi velké důvěry, udržovali jsme odjakživa přátelské kontakty. Michael mě zval na premiéry svých děl mnohem dřív, než jsem začal jeho díla převádět do češtiny a nabízet českým divadlům. Mimochodem, on je také velký pražský patriot.

Proč je jeho vztah k Praze tak silný?

Kunze se narodil v Praze, je synem herečky Dity Roesler a spisovatele Waltera Kunzeho, který pracoval pro německé noviny Prager Tagblatt. Jeho rodiče byli němečtí sociální demokraté antihitlerovského ražení, přesto byli po pětačtyřicátém roce odsunuti. Michael má vůči Praze veliký respekt a sentiment. Před mnoha desítkami let jel do Prahy na svou svatební cestu, v Praze slavil dokonce i své pětasedmdesátiny.

Jak se to má s historií uvádění jeho děl v českém kontextu?

Někdy v roce 2007 jsem nabídl muzikál Elisabeth Městskému divadlu Brno, ale ředitel Moša si tehdy vybral jeho Mozarta, který pro nás nebyl šťastné řešení. Tento titul byl psán pro Vídeň a Michael Kunze v obšrném příběhu vynechal českou stopu Mozarta. Prostě se mu tam nevešlo všechno, navíc šlo o rakouskou stopu. No a potom jsme se s šéfkou ostravského muzikálu Gábinou Petrákovou bavili o možnosti uvést v Ostravě nějaký muzikál tohoto autorského tandemu. Upřednostnili jsme Rebbecu jako první titul, s tím, že když bude mít úspěch, přijde na řadu Elisabeth. Jenže mezitím byla Plzeň

rychlejší a o Elisabeth si řekla. Proto je Ostrava až druhá v pořadí. Všechno má nějaké souvislosti a nepadá to z čirého nebe.

Baví tě pracovat s novými tvůrci, nebo si vybíráš ke spolupráci osvědčené partnery?

Daleko raději pracuji na díle autorů, s kterými mě pojí osobní přátelství. Kterým můžu napsat nebo zavolat a zeptat se na cokoli. Když vidím, že mi něco není jasné, tak mám okamžitou zpětnou vazbu. Konkrétně to doložím skutečnou historkou, když jsem vůbec poprvé psal český text na Michaelovo libreto, tak jsem se ho velmi pokorně ptal, na co si mám dát pozor. Ať mi dá nějakou radu, na čem mu záleží, a víš, co mi tehdy odpověděl?

Netuším...

„Napiš to tak, jak bych to napsal já, kdybych uměl česky.“

To je skvělá odpověď. Vidím, že vás spojuje oboustranná důvěra. Máš podobně přátelský vztah také se skladatelem Sylvestrem Levayem?

Ano, kdykoli se vidíme, ptá se na ostravskou Rebbecu a zajímá ho, jak se jí daří. Je to taková moje životní radůstka.

Budou v Ostravě oba autoři přítomni?

Bohužel nebudou přítomni. Oni jsou někde v dálavách, mají povinnosti jinde, ale oba slíbili, že se do Ostravy přijedou podívat později. Na premiéru přijede jejich supervizor z Vídně, který už se byl podívat na „sedačkách“ s orchestrem a byl velmi spokojen.

Jaké byly jeho bezprostřední reakce?

Velmi se mu líbil náš cast. Akcentoval, že není první a druhé obsazení, obě jsou rovná obsazení. Je jedno, kdo bude hrát na premiéře ve čtvrtek a kdo v sobotu. Jediné, co jsme korigovali podle jeho názoru a dali jsme mu na výběr, byla kombinace mladší a starší Elisabeth. Tady jsme dali z úcty a přátelství na jeho radu. Byl maximálně spokojený. Před chvílí odjel a přijede znovu ve čtvrtek na premiéru a v sobotu přijede dáma, která má na starost udílení licencí. Už mi do mailu psala, že prý má od supervizora velmi pozitivní hodnocení situace. Strašně moc se mu líbil náš perfektní orchestr, který zvládá velkou symfonickou partituru. S dirigentem Markem Prášilem se mu velmi dobře spolupracovalo, takže jednoznačné nadšení.

To zní báječně. Jenom v Divadle na Vídeňce se původní inscenace muzikálu Elisabeth hrála pět let. Myslíš, že se podobný scénář zopakuje také v Ostravě?

Elisabeth měla za třicet let ve Vídni tři nastudování. První bylo na Vídeňce, druhé také a třetí se konalo v Raimundově divadle, protože Vídeňka se vyčlenila pro operu a balet jako stagiona. Na vídeňskou divadelní scénu se Elisabeth vrátí příští rok po Fantomovi Opery. A co se týče tvé otázky, v Ostravě jsme Rebbecu uváděli sedm let. Její výprava a kostýmy se teď přestěhují do Plzně a já doufám, že Elisabeth půjde v Ostravě ve šlápějích Rebeccy. Přeju jí stejný divácký ohlas a doufám, že se bude líbit stejně, ne-li víc.